ସି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ଏସ୍. (ଇଣ୍ଡିଆ) ଲିମିଟେଡ୍

ବନାମ

କମିଶନର ଅଫ୍ ଇନକମ୍ ଟ୍ୟାକ୍ସ

1 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1994

[ବି. ପି. ଜୀବନ ରେଡ୍ଡୀ ଏବଂ ବି. ଏଲ୍. ହଂସାରିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961: ଧାରା 40(c)(iii), 40(a)(v) ଏବଂ 40A(5) - 31-3-1972 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଧାରା 40(a)(v) - 1.4.1972 ତାରିଖଠାରୁ ଧାରା 40A (5) କୁ ପ୍ରତିବଦଳ କରାଯାଇଛି - ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା - ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ବାହାରେ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଲାଭ ପ୍ରଦାନ - ଅନୁମତି ନାହିଁ - ବୈଧ କି

ବିଧାନ ଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା:ବ୍ୟା ଖ୍ୟାର ସମସ୍ତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅନୁମୋଦିତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବ ଦେବା - ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ନୁହେଁ ।

31.3.1972 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961ର ଧାରା 40(a)(v) ବଳବତ୍ତର ଥିଲା । ଏହାକୁ 1.4.1972 ତାରିଖ ଠାରୁ ଧାରା 40A(5) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଦୁଇଟି ଯାକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରାୟ ସମାନ ଥିଲା । ଏହି ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯଥାକ୍ରମେ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1963 ରୁ 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1989 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ତର ରହିଥିଲା । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ କରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନରୁ ରୋକିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ବାହାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଲାଭ, ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମିଳୁଥିଲା । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ବାହାରେ କୌଣସି ବ୍ୟୟକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲ ଗୁଡ଼ିକରେ, ଧାରା 40(a)(v)ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରିବା ସହିତ ଏହିପରି ନାମଞ୍ଜୁରକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ଅଦାଲତ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ: 1.1. ଯଦିଓ ଟିକସ ଆଇନ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ଔପଚାରିକ ରଚନା ସାଧାରଣ ନିୟମ ହୋଇପାରେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦିଓ ଏହା ଏକ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅସଙ୍ଗତ ଫଳାଫଳରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ବିଧାନ ଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ସମସ୍ତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅନୁମୋଦିତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବ ଦେବା ।

1.2. ଆୟ କର ଅଧିନିୟମ, 1961ର ଧାରା 40(a)(v) ଧାରା 40(c)(iii) ର କେବଳ ବିସ୍ତୃତ ସଂସ୍କରଣ ଅଟେ । କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭତ୍ତାକୁ, ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ଏହାର କର୍ମଚାରୀ ନିଜ ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରିବା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ଧାରା 40(c)(iii) ରେ ଏପରି ଭତ୍ତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 40(a)(v)ରେ ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତିର ଏକ ଭିନ୍ନ ବିବେଚନା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । କରଦାତାଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାର ପରିଣାମ ଏହା ହେବ ଯେ ବ୍ୟୟ ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ଲାଗୁ ହେବାବେଳେ ଅନ୍ୟ କେତେକ ମାମଲାରେ ଏପରି କୌଣସି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହାର ପରିଣାମ କେବଳ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ବରଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନୁପଯୁକ୍ତ, ପ୍ରାୟ ନିରର୍ଥକ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଯେପରି ମୌଳିକ ନୀତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେଗୁଡିକ କୁହାଯାଇପାରେ, ଦୁଇଟି ମାମଲା କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ । କେବଳ "ଏହିପରି" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଅଦାଲତକୁ ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ ଉପରେ ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହା କେବଳ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ବରଂ ଅତ୍ୟଧିକ ଅଯୌକ୍ତିକ ମଧ୍ୟ ଅଟେ ।

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, କେରଳ-I ବନାମ *ଟ୍ରାଭନକୋର ଟି ଇଷ୍ଟେଟସ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍*, 122 I.T.R. 557, ଅନୁମୋଦିତ ।

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ *ଫୋର୍ବସ୍, ଇୱାର୍ଟ ଏବଂ ଫିଗିଜ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍*, 138 I.T.R.1, ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇନାହିଁ ।

ମାକ୍ସୱେଲଙ୍କ *ଇଣ୍ଟରପ୍ରିଟେସନ ଅଫ୍ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟ୍ସ'* **(12 ତମ ସଂସ୍କରଣ), ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

2. ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରା 40A(5) ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟେ, ଉପ-ଧାରା (5) ର ଖଣ୍ଡ (2) ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ "ଏପରି କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ନକରି ବରଂ "ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା କାରଣରୁ ବିବାଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ ନୁହେଁ ଯେ ସଂସଦ ଧାରା 40A(5)(a)(ii) ର ଧାରା 40(a)(v) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯଥେଷ୍ଟ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଥିବାବେଳେ, "ଏହିପରି" ଶବ୍ଦକୁ "ଏକ" ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରତିବଦଳ କରିବାର ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିଛନ୍ତି ।

3. ଉଭୟ ଧାରା 40(a)(v) ଏବଂ 40(5)(a)(ii) "ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ କରଦାତାର କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଭତ୍ତା" ବିଷୟରେ ଦୋହରାଇଥାଏ । ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ କୋଠା, ଏକ କାର, ଏକ ଶୀତଳୀକରଣ ଯନ୍ତ୍ର କିମ୍ବା ଏକ ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇପାରେ । ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭତ୍ତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଭତ୍ତାକୁ ବୁଝାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥାଏ ।

4. ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଯଥା, ମରାମତି ପାଇଁ ବ୍ୟୟ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଧାରା 40(a)(v) ଏବଂ 40A(5)(a)(ii)ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବ୍ୟୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନଟି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତର ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ପରିସରକୁ ଯିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ତିଷ୍ଠି ରହିବ ଏବଂ ବିଚାରାଧୀନ ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 8168/1988 (ଶିଳ୍ପ ରସାୟନ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ) ସହିତ ଏହାର ଶୁଣାଣି କରାଯିବ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 677-82/1987

I.T.R. ସଂଖ୍ୟା 55-60/1982 ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 13.9.85 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ସହିତ

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 493-98/84, 487-92/84, 50180-21/91 ଏବଂ 4614-16/93 ।

I.T.R. ସଂଖ୍ୟା 76, 79 ରୁ 82/78, 44/79, O.P. ସଂଖ୍ୟା 9261-62, 9329-34/89, ଏବଂ I.T.R. ସଂଖ୍ୟା 376-77/85 ଏବଂ O.P. ସଂଖ୍ୟା 3373 of 1988-S ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 2.6.81, 11.9.91, 7.12.89 ଏବଂ 27.1.89 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜି. ବି. ପାଇ, ଆର୍. ଏଫ୍. ନରିମାନ୍, ଶ୍ରୀମତୀ ଏ. କେ. ବର୍ମା, ଡି. ଏନ୍. ମିଶ୍ର (ମେସର୍ସ ଜେ. ବି. ଡି. ଆଣ୍ଡ କୋ. ପାଇଁ), ଏସ୍. ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣନ୍, ଏମ୍. କେ. ଡି. ନାମ୍ବୁଦ୍ରି, କେ. ଜେ. ଜନ୍ ଏବଂ ଜୋସେଫ୍ ଜୟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କେ. ଏନ୍. ଶୁକ୍ଳା, ଡା. କେ. ପି. ଭଟନାଗର, ବି. କୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦଙ୍କ ପାଇଁ ଟି. ଭି. ରତ୍ନମ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବି. ପି. ଜୀବନ ରେଡ୍ଡୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 493-98/1984 ।

ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ଏହି ସମୂହରେ ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40(a)(v) ତଥା ଧାରା 40A(5) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହ ଜଡ଼ିତ ଅଟେ । 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1972 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରା 40A(5) ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1972 ତାରିଖରୁ ଏହା ସ୍ଥାନରେ ଧାରା 40A(5) ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଉଭୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରାୟତଃ ସମାନ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଧାରା 40(a)(v) ପୂର୍ବରୁ ଧାରା 40(c)(iii) ଥିଲା, ଯାହା ଅବଶ୍ୟ କେବଳ କମ୍ପାନୀଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ନଥିଲା ।

ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1964 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1973, ଯାହାକି 1 ଏପ୍ରିଲ, 1963 ତାରିଖ ଠାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଧାରା 40(c)(iii), ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି:

"40. *ଯେଉଁ ପରିମାଣ ହ୍ରାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ:* ଧାରା 30 ରୁ 38 ରେ ଏହାର ବିପରୀତ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, "ବୃତ୍ତିର ବ୍ୟବସାୟର ଲାଭ ଏବଂ ମୁନାଫା" ଶୀର୍ଷକ ଅଧୀନରେ ଦାବିଯୋଗ୍ୟ ଆୟ ଗଣନା କରିବାରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିମାଣ ହ୍ରାସ କରାଯିବ ନାହିଁ -

(c) କୌଣସି କମ୍ପାନୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ -

"(iii) 1964 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 29 ତାରିଖ ପରେ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟୟ, ଯାହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀକୁ କୌଣସି ଲାଭ କିମ୍ବା ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକତା, ତାହା ଅର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ, (ସେହି ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ରାଶି ସହିତ, ଯାହା ଏପରି ଦେୟ ପାଇଁ ଉକ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା), ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉକ୍ତ ବ୍ୟୟ, ଉକ୍ତ ତାରିଖ ପରେ କର୍ମଚାରୀକୁ ତାଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ଅବଧି ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବେତନ ପରିମାଣର ଏକ-ପଞ୍ଚମାଂଶରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ:

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉ ଯେ, ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟୟ ଗଣନା କରିବା ସମୟରେ ଆନୁତୋଷିକ ମାଧ୍ୟମରେ କୌଣସି ଦେୟ କିମ୍ବା ଧାରା 10ର ଖଣ୍ଡ (5) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଯାତ୍ରା ରିହାତି କିମ୍ବା ସହାୟତାର ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ସେହି ଧାରାର ଖଣ୍ଡ (6) ର ଉପ-ଖଣ୍ଡ (i) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ମାଗଣା କିମ୍ବା ରିହାତି ମାର୍ଗର ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ଧାରା 17ର ଉପ-ଧାରା (i) ର ଖଣ୍ଡ (viii) ରେ କିମ୍ବା ସେହି ଧାରାର ଉପ-ଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (v) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ରାଶି କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (i) ରେ ସୂଚିତ କୌଣସି କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ କିମ୍ବା ସେହି ଧାରାର ଉପ-ଧାରା (3) ର ଖଣ୍ଡ (ii)ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଦେୟ କିମ୍ବା ଧାରା 36ରେ ଉପଧାରା 1ର ଖଣ୍ଡ (iv) କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (v) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଦେୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯିବ ନାହିଁ ।"

ଧାରା 40ର ଖଣ୍ଡ (c) ର ଉପ-ଖଣ୍ଡ (iii) କୁ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1968 ଦ୍ୱାରା ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ସ୍ଥାନରେ ଧାରା 40ର ଖଣ୍ଡ (a) ରେ ଉପ-ଖଣ୍ଡ (v) କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ

କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିବା ଉପ-ଖଣ୍ଡଟି ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା:

> "40. ଯେଉଁ ପରିମାଣ ହ୍ରାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ: ଧାରା 30 ରୁ 38 ରେ ଏହାର ବିପରୀତ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, "ବୃତ୍ତିର ବ୍ୟବସାୟର ଲାଭ ଏବଂ ମୁନାଫା" ଶୀର୍ଷକ ଅଧୀନରେ ଦାବିଯୋଗ୍ୟ ଆୟ ଗଣନା କରିବାରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିମାଣକୁ ହ୍ରାସ କରିଦିଆଯିବ ।
>
> (a) କୌଣସି କରଦାତାଙ୍କ ମାମଲାରେ -
>
> (v) କୌଣସି ବ୍ୟୟ, ଯାହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀକୁ କୌଣସି ଲାଭ କିମ୍ବା ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକତା, ତାହା ଅର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ, (ସେହି ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ରାଶି ସହିତ, ଯାହା ଏପରି ଦେୟ ପାଇଁ ଉକ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା), କିମ୍ବା *ଏପରି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ* ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା କରଦାତାର କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ବ୍ୟୟ କିମ୍ବା ଭତ୍ତା, ଯାହା କର୍ମଚାରୀକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ରାଶି କିମ୍ବା ବେତନର ଏକ-ପଞ୍ଚମାଂଶରୁ ଅଧିକ ଅଟେ, କିମ୍ବା ପୂର୍ବ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ଅବଧିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ମାସ କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ହାରରେ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା ରାଶି, ଯେଉଁଟି କମ୍ ହୋଇଥାଏ,"
>
> (ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି)
>
> (ପରନ୍ତୁକ (1) ଏବଂ (2) ଏବଂ ବ୍ୟାଖ୍ୟା (1) ଏବଂ (2) ଅନାବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି) ।

କମ୍ପାନୀଗୁଡ଼ିକ ସମେତ ସମସ୍ତ କରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଉପ-ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଅଟେ । ପ୍ରଥମ ପରନ୍ତୁକ ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁଠାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ "ଦରମା" ଶୀର୍ଷକ ଅଧୀନରେ

ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ ଆୟ 7,500 କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ କମ୍ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ଖଣ୍ଡ ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ବ୍ୟାଖ୍ୟା (II) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଚତୁର୍ଥ ଅନୁସୂଚୀର ଭାଗ-A ର ନିୟମ 2(h) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅର୍ଥ ଏହି ଖଣ୍ଡରେ "ଦରମା" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେବ ।

1 ଏପ୍ରିଲ, 1972 ତାରିଖରୁ ଧାରା 40(a)(v) ର ପ୍ରତିସ୍ଥାପନ ଭାବେ ଧାରା 40A(5) କୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା । ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1971 ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ପ୍ରଚଳିତ, ତାହା ଏହିପରି ଅଟେ:

> "40A. କେତେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ଦେୟ ହ୍ରାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ:-
>
> (5)(a) ଯେଉଁଠାରେ କରଦାତା -
>
> (i) କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିଥାନ୍ତି ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା ପୂର୍ବତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ଦରମା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ; କିମ୍ବା
>
> (ii) ଏପରି କୌଣସି ବ୍ୟୟ ବହନ କରିଥାନ୍ତି ଯାହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀ ପାଇଁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ଆୟ (ଅର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି ବ୍ୟୟ ବହନ କରିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା କରଦାତାର କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଭତ୍ତା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହୋଇଥାଏ, ତା 'ପରେ ଖଣ୍ଡ (b) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ରହି, ଖଣ୍ଡ (c) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବ୍ୟୟ କିମ୍ବା ଭତ୍ତା ଛାଡ଼ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ନାହିଁ ।
>
> ପରନ୍ତୁକ (1) ଏବଂ (2) - (ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି) ।
>
> ଖଣ୍ଡ (b) ଏବଂ (c) - (ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି) ।
>
> ବ୍ୟାଖ୍ୟା (1) ଏବଂ (2) - (ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି) ।"

ଉକ୍ତ ଉପ-ଧାରାକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କେତେକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଟିକସ ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1987 ଦ୍ୱାରା 1 ଏପ୍ରିଲ, 1989 ତାରିଖରୁ ଏହି ଉପଧାରାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

କରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଏପରି ବ୍ୟୟଭାର ବହନ କରିବାରୁ ରୋକିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1963 ତାରିଖରୁ 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1989 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ବାହାରେ କୌଣସି ଲାଭ, ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକତା ମିଳୁଥିଲା । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ବାହାରେ ଉଠାଯାଇଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟୟକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ବିବାଦ ଧାରା 40 (a)(v)ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସହିତ ଜଡିତ, ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଫେରିବୁ ।

ଖଣ୍ଡ (v) ର ମୁଖ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଦୋହରାଇଥିଲା, ଯଥା, (i) ଯେଉଁଠି ଜଣେ କରଦାତା ଏପରି କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀକୁ କୌଣସି ଲାଭ କିମ୍ବା ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ତାହା ଅର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ, (ଏଥିରେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ରାଶି କିମ୍ବା ଏପରି କୌଣସି ଦାୟିତ୍ୱ ସାମିଲ ରହିଛି, ଯାହା ଏପରି ପଇଠ ବ୍ୟତୀତ ସେହି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା); ଏବଂ (ii) ଏହାର ମାଲିକାନାରେ ଥିବା କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣେ କରଦାତାଙ୍କର କୌଣସି ବ୍ୟୟ ଏବଂ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଭତ୍ତା, ଯାହା "ଏପରି କର୍ମଚାରୀ" ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବେ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ସୁବିଧାଜନକ ସନ୍ଦର୍ଭ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଖଣ୍ଡ (i) ଏବଂ (ii) ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବୁ । ଉପରୋକ୍ତ ଉଭୟ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ, ଖଣ୍ଡରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିକତର ସୀମା ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସର୍ବାଧିକ ସୀମା କର୍ମଚାରୀକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବେତନ ପରିମାଣର ଏକ ପଞ୍ଚମାଂଶ କିମ୍ବା ପ୍ରତି ମାସ ପାଇଁ ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ହିସାବ କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣ, ଯେଉଁଟି କମ୍ ହୋଇଥିବ, ଥିଲା । (ପ୍ରଥମ ପରନ୍ତୁକ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଖଣ୍ଡର ମୁଖ୍ୟ ଅଂଶରେ ସୂଚିତ ବ୍ୟୟ ଏବଂ ଭତ୍ତା ଗଣନା କରିବା ସମୟରେ କେତେକ ବିଷୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ

ରଖାଯିବ ନାହିଁ) । ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି, ଯାହା ଆମେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ (i) ଏବଂ (ii) ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରିଛୁ, "କିମ୍ବା" ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ ଅଟେ ।

କରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି, ଯାହା *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ କେରଳ-I* ବନାମ *ଟ୍ରାଭନକୋର ଟି ଇଷ୍ଟେଟ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍,* 122 I.T.R. 557 ମାମଲାରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ *ଆୟକର କମିଶନର* ବନାମ *ଫୋର୍ବସ୍, ଇୱାର୍ଟ ଏବଂ ଫିଗିଜ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍,* 138 I.T.R.1 ମାମଲାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହା ଅଟେ :ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ, ଯିଏ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏବଂ ସୁବିଧା ପାଇଁ କରଦାତା-ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି, ଖଣ୍ଡ (ii) ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି; ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଖଣ୍ଡ (i) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଲାଭ, ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଆୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏପରି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଖଣ୍ଡ (v) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ; ଏହା ଏହି କାରଣ ପାଇଁ ଯେ ଖଣ୍ଡ (ii) "ଏପରି କର୍ମଚାରୀ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ, ଯାହାର ଅର୍ଥ କେବଳ ଖଣ୍ଡ (i) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ, ଖଣ୍ଡ (i) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚରୁ ଯଦି କୌଣସି କର୍ମଚାରୀ କୌଣସି ଲାଭ, ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଆୟ ଗ୍ରହଣ କରୁନାହାନ୍ତି, ତେବେ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (ii) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ଲାଭ ପାଇଁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଭତ୍ତା ଉପରେ ଖଣ୍ଡ (v) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ତର୍କ କେବଳ ଖଣ୍ଡ (ii) ରେ "ଏହିପରି କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

କରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ସହ ସହମତ ହେବାକୁ ଆମେ କଷ୍ଟକର ମନେ କରୁଛୁ । ପ୍ରଥମ କଥାଟି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଉପ-ଖଣ୍ଡ (v) ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଦୁଇଟି ଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରୁ ଖଣ୍ଡ (i) ଟି ଧାରା 40 (c) (iii) ରେ ପୂର୍ବରୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା । ଯଦି କରଦାତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି-ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏକ ସଜ୍ଜିତ ଘରକୁ - ଏହାର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦଖଲ ଏବଂ ଉପକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଉଥିଲା, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି/ଘର ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅଧୀନରେ ଥିଲା । ସେହିପରି, ଯଦି କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ାରେ ନିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଘରକୁ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା

ଏବଂ ଏହାର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦଖଲ ଏବଂ ଉପଭୋଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରଖାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମାନ ଭାବରେ ଧାରା 40(c)(iii) ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅଧୀନସ୍ଥ ହୋଇଥାନ୍ତା । ମନେକରନ୍ତୁ, ଅନ୍ୟ ଏକ ମାମଲାରେ, କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ଏକ ଘରକୁ (କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଜିତ ଏବଂ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିବା) ସମାନ ଭାବରେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦଖଲ ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ କରଦାତା ଏକ ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଭଡ଼ାରେ ନେଇ ଉକ୍ତ ଘରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ତେବେ ସମଗ୍ର ଖର୍ଚ୍ଚ ଧାରା 40(c)(iii)ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅଧୀନସ୍ଥ ରହିଥାନ୍ତା । ଏବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଧାରା 40(c)(iii) ସ୍ଥାନରେ ଧାରା 40(a)(v) ରଖି ସଂସଦ ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ କି? ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଧାରା 40(a)(v) କେବଳ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1969 ରୁ 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1972 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା ଏବଂ [ଧାରା 40(a)(v) ର ସ୍ଥାନରେ] 1 ଏପ୍ରିଲ, 1972 ରୁ ବଳବତ୍ତର ହୋଇଥିବା ଧାରା 40A(5) ଏହିପରି କୌଣସି ବିବାଦକୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସ୍ୱୀକାର କରେ ନାହିଁ ଯେ ଅନୁରୂପ ଖଣ୍ଡରେ ଏହା "ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରେ । କେବଳ "ଏହିପରି କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ହେତୁ, ବିବାଦ କେବଳ ଧାରା 40(a)(v) ରେ ସୀମିତ ଅଟେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଧାରା 40(a)(v) କେବଳ ଧାରା 40(c)(iii) ର ଏକ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ସଂସ୍କରଣ ଅଟେ । କରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଏହାର କର୍ମଚାରୀ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଲାଭ ପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅନ୍ତର୍ଗତ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଭତ୍ତା ଉପସ୍ଥାପନ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ଧାରା 40(c)(iii) ରେ ଏପରି ଭତ୍ତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ରାୟରେ ଖଣ୍ଡ (i) ଏବଂ (ii) ଭାବରେ ଧାରା 40(a)(v) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତିର ଏକ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟବହାର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । କରଦାତାଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାର ପରିଣାମ ଏହା ହେବ ଯେ ଖଣ୍ଡ (i) ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଏକ ମାମଲା ପାଇଁ ବ୍ୟୟ ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଲାଗୁ ହେବ, ଯଦି ଖଣ୍ଡ (ii) ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (i) ଅଧୀନସ୍ଥ ଏକ ଲାଭ, ସୁବିଧା କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଆୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଖଣ୍ଡ (ii) ଅଧୀନସ୍ଥ ଏକ ମାମଲା ପାଇଁ ଏପରି କୌଣସି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହାର ପରିଣାମ କେବଳ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ବରଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନୁପଯୁକ୍ତ, ପ୍ରାୟ ନିରର୍ଥକ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଯେପରି

ମୌଳିକ ନୀତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେଗୁଡିକ କୁହାଯାଇପାରେ, ଦୁଇଟି ମାମଲା କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ । ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଖଣ୍ଡ (ii) ରେ କେବଳ "ଏହିପରି" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଅଦାଲତକୁ ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ ଉପରେ ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହା କେବଳ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ବରଂ ଅତ୍ୟଧିକ ଅଯୌକ୍ତିକ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଉତ୍ତରଦାତା-କରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଜି. ବି. ପାଇ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଟିକସ ଆଇନ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଔପଚାରିକ ରଚନାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ସଂସଦର ଅନୁମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତମାନେ ଏହି ଆଇନର ଭାଷାକୁ ଢାଞ୍ଚାରେ ଢାଳିବା କିମ୍ବା ବିକୃତ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ଆମେ ସହମତ ଯେ ଟିକସ ଆଇନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ଔପଚାରିକ ରଚନା ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହୋଇପାରେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦିଓ ଏହା ଏକ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅସଙ୍ଗତ ଫଳାଫଳ ଆଡେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ଏହା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ବିଧାନ ଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଅନୁଶୀଳନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ସମସ୍ତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅନୁମୋଦିତ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରଭାବ ଦେବା । ଧାରା 40(a)(v) କୁ ଲାଗୁ କରିବାରେ ସଂସଦର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅର୍ଥବିତ୍ତ ବିଧେୟକ, 1968 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ, ଯାହା ଏହି ଖଣ୍ଡ ପଛରେ ଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସ୍ଥିର କରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଥିବା ସ୍ମାରକପତ୍ରରୁ ମିଳିପାରିବ । ଅପିଲ ଅଧୀନସ୍ଥ ରାୟରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ସ୍ମାରକପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମେ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ନିୟମ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଆକ୍ଷରିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉଦ୍ଭଟ କିମ୍ବା ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଫଳାଫଳରେ ଉପନୀତ କରାଇଥାଏ, ସଂସଦର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ନିରର୍ଥକତାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ବିଧାନର ଭାଷାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ । ମାକ୍ସୱେଲଙ୍କ *'ଇଣ୍ଟର୍ପ୍ରିଟେସନ୍ ଅଫ୍ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟ୍ସ'* (ଦ୍ୱାଦଶ ସଂସ୍କରଣ) ର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଂଶଟି ଉପଯୋଗୀ ଭାବରେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇପାରେ:

> "1. ଅଭିପ୍ରାୟ ପୂରଣ ନିମନ୍ତେ ଭାଷାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ।
>
> ଯେଉଁଠାରେ ଏହାର ସାଧାରଣ ଅର୍ଥ ଏବଂ ବ୍ୟାକରଣଗତ ଗଠନରେ, ବିଧାନର ଭାଷା ଅଧିନିୟମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନର ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିରୋଧାଭାସରେ କିମ୍ବା କିଛି ଅସୁବିଧା କିମ୍ବା ନିରର୍ଥକତାରେ, ଯାହା କ୍ୱଚିତ୍ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ, ଉପନୀତ କରାଇଥାଏ, ଏହା ଉପରେ ଏକ ରଚନା କରାଯାଇପାରେ ଯାହା

ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ଏବଂ ଏପରିକି ବାକ୍ୟର ଗଠନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ । ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଏହାର ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରେ ବିଧାନସଭା ସମ୍ଭବତଃ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ବ୍ୟାକରଣର ନିୟମଗୁଡ଼ିକରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହୋଇ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରି, କିମ୍ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ କରାଯାଇଥିବା ପରିବର୍ତ୍ତନଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଅସାବଧାନ ଭାଷାର ସଂଶୋଧନ ଅଟେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରେ । ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ବିଧାନର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ, ଆବଶ୍ୟକତାର ଏକ ମାମଲାରେ, କିମ୍ବା ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅକର୍ମଣ୍ୟତା ବ୍ୟତୀତ, ଚିଠାକାରଙ୍କର ବିଧାନ ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞତା କିମ୍ବା ଅନଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଅସିଦ୍ଧତାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଲର୍ଡ ରିଡ୍ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଏକ ଅଯୌକ୍ତିକ ନିୟମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ପ୍ରୟାସ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାଙ୍କ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କରିବାରେ ଚିଠାକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଭୁଲ ଦେଖିବାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ:"ଏକ ବାସ୍ତବବାଦୀ ସମାଧାନକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ରଚନାର ବିଧି ଏତେ କଠୋର ନୁହେଁ ।"

ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯେଉଁ ମତ ରଖିଥିଲେ ତାହା ଠିକ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଆମେ ଏଥିରେ ସହମତ ଅଟୁ ।

ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରା 40A(5) ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟେ, ଉପ-ଧାରା (5) ର ଖଣ୍ଡ (2) ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ "ଏପରି କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ନକରି ବରଂ "ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ" ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା କାରଣରୁ ବିବାଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ ନୁହେଁ ଯେ ସଂସଦ ଧାରା 40A(5)(a)(ii) ର ଧାରା 40(a)(v) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯଥେଷ୍ଟ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଥିବାବେଳେ, "ଏହିପରି" ଶବ୍ଦକୁ "ଏକ" ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରତିବଦଳ କରିବାର ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିଛନ୍ତି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 4614-5/1993 ରେ କରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଆର୍. ଏଫ୍. ନରିମାନ୍, ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତି ଉତ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯଥା:(i) ଧାରା 40(a)(v) ଏବଂ ଧାରା 40A(5)(a)(ii) ରେ "ଭତ୍ତା" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଭତ୍ତାକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ; ଏବଂ (ii) ମରାମତି ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା ରାଶି ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ

ଉଲ୍ଲିଖିତ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଥମ ବିବାଦ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଟେ, ଏହା ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାର ବିରୋଧରେ ଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହୁଏ । ଉଭୟ ଧାରା 40(a)(v) ଏବଂ ଧାରା 40A(5)(a)(ii) "ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ କରଦାତାର କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଭତ୍ତା" ବିଷୟରେ ଦୋହରାଇଥାଏ । ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ କୋଠା, ଏକ କାର, ଏକ ଶୀତଳୀକରଣ ଯନ୍ତ୍ର କିମ୍ବା ଏକ ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇପାରେ । ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭତ୍ତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଭତ୍ତାକୁ ବୁଝାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥାଏ । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଷୟରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନଟି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତର ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ପରିସରକୁ ଯିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5018-21/1991:

ଏହି ଅପିଲ ଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣନ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରୁ, *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ* ବନାମ *ଫୋର୍ବସ୍ ଇୱାର୍ଟ ଏବଂ ଫିଗିଜ୍ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ମାମଲାରେ* ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପରେ କରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅପିଲ ଗୁଡ଼ିକରେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପରିଚାଳନା କରିବ । କିନ୍ତୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଟେ, ସେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ମାମଲାରେ ଉପୁଜିଥିବା ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ପୂର୍ବରୁ ତିନି-ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଧିବକ୍ତା କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ିକ ଏବେବି ଏହି ଅଦାଲତରେ ବିଚାରାଧୀନ ରହିଛି । ଧାରା 40(a)(v) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ଆମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ ଧାରା 40A(5) ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏପରି ବିବାଦ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ବୋଲି ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପିଲଗୁଡିକ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟେ, ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ତିଷ୍ଠି ରହିବ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 8168/1988 (*ଶିଳ୍ପ ରସାୟନ* ବନାମ *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ*) ସହିତ ଏହାର ଶୁଣାଣି କରାଯିବ, ଯେଉଁ ଅପିଲରେ ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ ଉତ୍ଥାପିତ ହେଉଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡ଼ିତ ବୋଲି ଆମକୁ କୁହାଯାଇଛି ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡିକ ପାଇଁ, ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5018-21/1991 ବ୍ୟତୀତ ସମସ୍ତ ଅପିଲ ଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ [ଧାରା 40A (5) ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ] ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5018-21/1991 ଖାରଜ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତିଷ୍ଠି ରହିବ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 8168/1988 (ଶିଳ୍ପ ରାସାୟନିକ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ) ସହିତ ଶୁଣାଣି କରାଯିବ ।

ଜି. ଏନ୍. ଅପିଲ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ